

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/179/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813225517
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3813225517.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho, sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovej a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: W. Y., a.s. IČO: 35 838 825, so sídlom K., C. XX, právne zastúpený Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom 811 03 Bratislava, Michalská 14, proti žalovanému: I. F., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom O., Na C. XXX/XX-XX, do 30.6.2016 za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Lučenec, J. Kráľa č. 5/A, o zaplatenie 2.408,22 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27.10.2015, č.k. 14C/196/2014-105, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
- III. Návrh zo dňa 11.07.2016 na pribratie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS do konania zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 2.408,22 eur s príslušenstvom (výrok I.), a to v podstatnej časti z dôvodu premlčania, a v časti jednej splátky úveru vo výške 31,40 eur s prísl. z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Ďalším samostatným výrokom žalobcu zaviazal zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania 499,76 eur (výrok II.) a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). V odôvodnení zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola dňa 21.12.2010 uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, z prílohy ktorej vyplýva, že predmetom postúpenia mala byť aj pohľadávka voči žalovanému na základe zmluvy o úvere zo dňa 10.1.2006. Ustanovenie § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznáva veriteľovi právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Stanovená obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávok bola v danom prípade splnená. Keďže pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. je bankou, zákonodarcom sú stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych

dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Podľa súdu prvej inštancie je písomná výzva banky dlžníkovi na splnenie dlhu nevyhnutnou podmienkou platnosti postúpenia pohľadávky banky na tretiu osobu. Žalobca však nepredložil súdu písomnú výzvu banky na splnenie dlhu adresovanú žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu. Keďže žalobca nepreukázal, že Slovenská sporiteľňa, a.s. pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzvala žalovaného na splnenie peňažného záväzku titulom poskytnutého úveru, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 je v časti pohľadávky voči žalovanému absolútne pre nedodržanie uvedenej zákonnej podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Z uvedených dôvodov pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd žalobu výrokom I. v celom rozsahu zamietol. Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. priznal plnú náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu do 30.6.2016 na strane úspešného žalovaného.

2. Proti tomuto rozsudku, a to do časti, ktorá bola zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a do trov konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ďalej, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a taktiež namietal, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Nesúhlasil s tým, že zmluva o postúpení pohľadávok je neplatným právnym úkonom. Uviedol, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru, toto omeškanie presiahlo obdobie 90 dní, ako i obdobie jedného roka v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Mal zato, že jeho právny predchodca naplnil dikciu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nielen v tom zmysle, že napriek jeho písomnej výzve žalovanému na splnenie omeškaného peňažného záväzku bol tento nepretržite 90 dní v omeškaní s plnením peňažného záväzku, v dôsledku čoho postúpil pohľadávku voči nemu na žalobcu, ale aj tým, že v zmysle všeobecných obchodných podmienok tento disponoval súhlasom žalovaného s postúpením akýchkoľvek pohľadávok banky na tretiu osobu. Citoval ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, z ktorého vyplýva, že banka je oprávnená postúpiť celú pohľadávku bez ohľadu na jej čiastočnú alebo úplnú splatnosť, nakoľko logickým výkladom tohto ustanovenia dospejeme k tomu, že banka by nemala čo postupovať tretej osobe, ak by dlžník uhradil banke celý omeškaný záväzok, s ktorým je v omeškaní, ak súčet omeškaní čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, čo je aj vyjadrené slovami "to neplatí". Taktiež z tohto ustanovenia zákona o bankách nemožno vyvodit' zámer zákonodarcu povoliť bankám postupovať iba časť pohľadávky, ktorá je splatná, nakoľko pri postúpení musí banka odovzdať postupníkovi dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka. Taktiež poukázal na to, že zákon o bankách neobsahuje žiadne iné ustanovenia týkajúce sa iných možností postúpenia pohľadávok a vzhľadom na vyššie uvedené, teda ani v žiadnom ustanovení vyslovene neuvádza, že banka nemôže postúpiť svoju pohľadávku z úverového vzťahu voči svojmu dlžníkovi aj v iných prípadoch, ako ustanovuje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Vyslovil názor, že súhlas dlžníka s postúpením akýchkoľvek pohľadávok za rešpektovania zákonných výnimiek podľa § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je dohodou podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda postúpenie je platné dokonca, aj pokiaľ ide o splátky ešte nesplatené, nakoľko porušenie bankového tajomstva nespôsobuje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Mal za to, že jeho právny predchodca v súlade s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách platne postúpil pohľadávku na neho, a teda je aktívne legitimovaný na uplatnenie celého nároku voči žalovanému. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, rozsudok NS ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005, rozsudok NS ČR, sp. zn. 32Cdo/1489/2007, rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 5Cbi/11/2007, rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 15C/3/2013, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/76/2007, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/201/2014, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 300/06. Dôvodil, že rozsudok súdu prvej inštancie vykazuje znaky arbitrárnosti a nie je preskúmateľný, pričom zakladá aj porušenie ústavných práv žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu. Ďalej uviedol, že súd musí v rámci odôvodnenia rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy, zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre účastníkov konania, ale aj pre verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V skúmanom prípade závery súdu nespĺňajú dané podmienky a podľa neho absentuje popis myšlienkového postupu, ktorými k nim súd dospel, čím sa rozhodnutie javí ako nepreskúmateľné. Trovy vedľajšieho účastníka považoval za neúčelné.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Vedľajší účastník vystupujúci v konaní do 30.6.2016 žiadal vo vyjadrení k odvolaniu rozhodnutie potvrdiť.

5. Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, preskúmal vec v napadnutej časti bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 379, § 380 ods. 1, § 385 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016) aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie vo veci samej v odvolaní napadnutej časti na nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu Slovenskej sporiteľne, a.s., Bratislava na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010, a to v návaznosti na ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

9. Odvolací súd sa s právnym názorom súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožňuje v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. a na zdôraznenie jeho správnosti uvádza nasledovné:

10. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

11. Odvolací súd preto v zhode s názorom súdu prvej inštancie dodáva, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je 1) splatná (dospelé splátky), a to za predpokladu 2) písomnej výzvy potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

12. Z dokazovania, vykonaného súdom prvej inštancie, vyplýva, že na základe zmluvy o splátkovom úvere z 10.1.2006, poskytla Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ žalovanému ako dlžníkovi úver, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila pohľadávku z úverovej zmluvy s príslušenstvom a všetkými s ňou spojenými právami žalobcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010, v prílohe ktorej bola uvedená predmetná pohľadávka proti žalovanému. V zmysle § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka má veriteľ právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Keďže pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. je bankou, zákonodarcom sú stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškania splátok pohľadávky a klient je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že žalobca nepredložil súdu písomnú výzvu banky na splnenie dlhu, adresovanú žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu, a ani doklad o doručení, resp. odoslaní tejto výzvy žalovanému. Za tohto stavu je potrebné, aj podľa názoru odvolacieho súdu, konštatovať, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez

súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca), podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách tak neboli splnené, a preto je zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom. Na základe tejto skutočnosti potom nie je daná vecná aktívna legitímácia žalobcu na uplatnenie danej pohľadávky pred súdom. S poukazom na vecne správny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepreukázaniu vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, odvolací súd už nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami zo strany žalobcu, poukazujúcimi na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok.

13. Pokiaľ žalobca namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený, odvolací súd konštatuje, že táto námietka neobstojí, nakoľko rozsudok obsahuje všetky zákonné náležitosti, súd prvej inštancie stručne a jasne v ňom opísal stanoviská a argumentáciu obidvoch strán, z ktorých dôkazov vo veci vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení týchto dôkazov riadil a ako vec po právnej stránke posúdil. Súd prvého stupňa odôvodnil, prečo žalobu žalobcu zamietol, keď za najpodstatnejší dôvod považoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní s poukazom na to, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nenadobudol platne predmetnú pohľadávku proti žalovanému. Skutočnosť, že žalobca sa s týmto právnym názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o neodôvodnenosti napadnutého rozsudku.

14. Čo sa týka napadnutého výroku o trovách vtedajšieho vedľajšieho účastníka, súd prvej inštancie opodstatnene považoval jeho trovy za účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva spotrebiteľa. Ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. do 30.6.2016 umožňovalo, aby ako vedľajší účastník sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastnila občianskeho súdneho konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti bola ochrana práv podľa osobitného predpisu. S účinnosťou od 15. októbra 2008 zákon zaviedol druhú skupinu subjektov, ktoré mohli vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní. K tejto tzv. druhej skupine subjektov vedľajšieho účastenstva, na rozdiel od prvej skupiny vedľajšieho účastníctva, v ktorej muselo ísť o hmotnoprávny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania, sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúmal. Legitímáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania dával samotný zákon, keď ako vedľajší účastník vystupovala právnická osoba. Boli to aj prípady sporov o ochrane spotrebiteľa, keď na strane spotrebiteľa mohla vystupovať právnická osoba, ktorej predmetom činnosti bola ochrana spotrebiteľských práv podľa zákona č. 505/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Do konania mohla v zmysle ust. § 93 ods. 3 O.s.p. vstúpiť buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov, urobenú prostredníctvom súdu. Podľa odseku 4 citovaného zákonného ustanovenia mal vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, avšak konal iba sám za seba. Vychádzajúc z výkladu Ústavy a zákona o ochrane spotrebiteľov o tom, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom bola aj účasť vedľajšieho účastníka, je opodstatnený záver, že združenie spotrebiteľov, keď uplatnilo základné právo na súdnu ochranu, malo zásadne právo aj na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada mohla byť nepriznaná len v prípade, ak niektoré úkony právnej pomoci spočívajúce v zastúpení advokátom, boli zbytočné, resp. neúčelné, ale táto náhrada nemohla byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom.

15. Za neúčelné pritom nebolo možné trovy právneho zastúpenia považovať z dôvodu, že právne zastúpený účastník (aj vedľajší), bol sám odborne spôsobilý právne kvalifikovane vystupovať v konaní. Obdobne bola táto problematika v rozhodovacej praxi riešená v prípade existencie právnych oddelení na strane účastníka, či v prípadoch zastúpenia fyzických osôb s právnickým vzdelaním a profesiou, kde uvedené skutočnosti neboli dôvodom pre záver o neúčelnosti trov vynaložených na zastúpenie advokátom. Okrem iných dôvodov tu totiž môže byť právne zastúpenie opodstatnené aj z kapacitných dôvodov samotného účastníka vystupovať vo väčšom množstve sporov súčasne. Neúčelnosť vynaložených trov právneho zastúpenia tiež nemožno bez ďalšieho dovodzovať z typových podaní zo strany právneho zástupcu, pretože v typových sporoch sa jedná o štandardnú techniku danú povahou veci, a to na oboch stranách sporu. V danom prípade boli preto trovy vtedajšieho vedľajšieho účastníka vystupujúceho na strane žalovaného 2/ vynaložené účelne a napadnuté rozhodnutie bolo vecne správne aj v tejto časti.

16. Vzhľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom napadnutom rozsahu, teda v časti zamietavého výroku založeného na nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka. Ostatná časť zamietavého výroku založená na premlčaní práva nebola napadnutá odvolaním, a preto nebola predmetom odvolacieho prieskumu.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto má vedľajší účastník vystupujúci na jeho strane do 30.6.2016 nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

18. Čo sa týka účasti združenia vystupujúceho do 30.6.2016 v konaní ako vedľajší účastník, tá neprichádzala od 1.7.2016, teda s účinnosťou CSP do úvahy, pretože CSP inštitút vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 2 O.s.p. neprevzal a kontinuitu jeho účasti v spore neupravil. Návrh na pribratie združenia vystupujúceho do 30.6.2016 v konaní ako vedľajší účastník do konania v zmysle § 95 CSP podaný za účinnosti tohto právneho predpisu odvolací súd zamietol, pretože k tomuto návrhu nebol doložený súhlas strany, na ochranu ktorej mienil uvedený subjekt v konaní vystupovať, tak ako to vyžaduje § 95 ods. 1 CSP. O nárokoch tohto subjektu vzniknutých do 30.6.2016 však bolo potrebné rozhodnúť (§ 470 ods. 2 CSP).

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať dovolanie za podmienok stanovených v ust. § 419 až § 425 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.